

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **D. G.**
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2025, č. j. OAM-862/BA-BA07-VL11-PŘZ-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne ze 13. 10 2025, č. j. OAM-862/BA-BA07-VL11-PŘZ-2025, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení
- II. Žalobci se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. .M. P.

1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 23. 10. 2025 brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2025, č. j. OAM-862/BA-BA07-VL11-PŘZ-2025, (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění ze zajištění tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil do 18. 11. 2025. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, ve které navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

II. Napadené rozhodnutí a skutečnosti, které mu předcházely

2. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 1. 8. 2025 v České republice požádal o mezinárodní ochranu. Tuto žádost podal v úzké časové návaznosti na rozhodnutí o zajištění za účelem vyhoštění ze dne 25. 7. 2025, č. j. KRPC-97011-22/ČJ-2025-020023. Ze správního spisu se podává, že rozhodnutím ze dne 27. 9. 2024, č. j. KRPA-306508-11/ČJ-2024-000022-SV, byl žalobce vyhoštěn na dobu dvou let. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 24. 7. 2025 uvedl, že pracoval ve Veselí nad Lužnicí jako svářeč. Tam jej kontrolovala hlídka. Po vydání rozhodnutí o vyhoštění nechtěl z České republiky odjet, neboť zde má bratra, který v České republice dlouhodobě žije. Na vycestování měl dostatek prostředků, avšak chtěl v České republice pobývat. V Moldavsku mu nehrozí žádné nebezpečí, neprobíhá tam žádný válečný konflikt. Je rozvedený, v Moldavsku má dceru, která tam žije s matkou. Taktéž jeho rodina žije v Moldavsku. V současné době pracoval brigádně. Do Veselí přijel v pátek 18. 7. 2025 s přítelkyní. Do té doby pobýval různě po republice. Do Moldavska neodcestoval, neboť neměl cestovní doklad, který si měl opatřit přes ambasádu, což neučinil z nedostatku peněz.
3. Ze systému SIS se podává, že má žalobce ze strany České republiky stanovenou lhůtu pro vycestování, a to do 28. 10. 2024.
4. Rozhodnutím ze dne 5. 8. 2025, č. j. OAM-862/BA-BA07-BA06-Z-2025, žalovaný zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, přičemž dobu trvání zajištění stanovil do 18. 11. 2025. Žalovaný se v rozhodnutí zabýval možností uložení zvláštního opatření. Žalovaný vycházel mimo jiné z toho, že žalobce nebyl nikde hlášen k pobytu, byl ubytován v ubytovně v areálu společnosti Maba Prefa. Žalovaný i s ohledem na tuto skutečnost nepřistoupil k aplikaci § 47 zákon o azylu a zvláštní opatření žalobci neuložil.
5. Dne 12. 8. 2025 poskytl žalobce žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je Moldavec, hovoří rusky a rumunsky, je pravoslavný křesťan, není ani nebyl nijak politicky aktivní. Nyní je svobodný, má dceru, která žije s matkou v Moldavsku. Z Moldavska vycestoval asi v listopadu 2019 z Bělcy do Prahy autobusem, cestovní doklad nemá. Ve státech Evropské unie dříve nepobýval, ani nežádal o mezinárodní ochranu. Cítí se zdravý, nemá žádná omezení. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má v Moldavsku dluhy, koupil si auto na půjčku a zaplatil pouze pár splátek. Auto mu vzali, a tak přijel do České republiky pracovat, aby vydělal peníze a vykoupil auto zpět. K tomu nedošlo, protože jeho matka potřebovala operaci, a tak ji zaplatil.
6. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 8. 2025 žalobce uvedl, že ve vlasti pracoval bez řádné pracovní smlouvy na různých místech, buď na stavbách Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

nebo při úklidu domů, pomáhal i v zemědělství. Moldavsko opustil z důvodu velkých dluhů. Výše dluhů již byla taková, že nebyl schopen vydělat na jejich splácení, a tak se rozhodl odjet do České republiky vydělat peníze. Má zde bratra, který tady žije dlouhodobě. Přijel před více než pěti lety. Vyjel na biometrický cestovní pas, při vyřizování neměl žádné problémy. Pas však ztratil v květnu minulého roku nebo mu jej někdo ukradl. Neměl problémy při odjezdu, ve vlasti neměl problémy kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Neměl ani problémy se státními orgány, úřady, soudy či policií. Ve vlasti žijí jeho rodiče, se kterými je v kontaktu. V České republice žije pouze jeho bratr, rodiče jezdí na návštěvy. První tři měsíce si v České republice vydělával tolik, aby mohl odjet zpět. Povolený pobyt překročil a později se bál vrátit zpět do Moldavska, kde mu bylo vyhrožováno. Od listopadu doposud pracoval na stavbách a také pomáhal bratrovi s rekonstrukcí domu. V případě návratu se bojí svých věřitelů. Na policii se obrátit nemůže, nebylo by to ničemu platné. Do jiné části Moldavska se přestěhovat nemůže, protože by jej věřitelé stejně našli. Po uložení správním vyhoštění nevycestoval, protože se bál věřitelů. Chtěl si zde vyřídit vízum, ale jak překročil lhůtu tří měsíců, tak věděl, že si již pobyt zde nemůže zlegalizovat. O prostředku mezinárodní ochrany nevěděl, o této možnosti mu řekla policie. V případě návratu do vlasti se obává zabití. Dodal, že by byl ochoten se vzdát moldavského občanství a získat oprávnění k pobytu v České republice, aby zde mohl legálně pracovat, platit daně, zdravotní pojištění a v klidu zde žít. Má zde přítelkyni, se kterou chce založit rodinu. Ke svým tvrzením doložil dokumenty.

7. Dne 15. 9. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí, č. j. OAM-862/BA-BA07-ZA03-2025, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
8. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný uvedl, že žalobcem uvedené důvody nelze podřadit důvodům, které by umožňovaly jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění jeho volného pohybu na území České republiky, resp. že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by žalovaného vedly ke změně jeho původního rozhodnutí o zajištění. Na rozhodnutí o zajištění ze dne 5. 8. 2025 odkázal. Dodal, že žalobce měl možnost již proti vydanému rozhodnutí o zajištění podat žalobu, což neučinil. Závěr žalovaného nemůže změnit ani doložený doklad o ubytování včetně konstatování o zdržování se na uvedené adrese. Potvrzení o ubytování nelze samo o sobě s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů shledat jako záruku toho, že by se žalobce na dané adrese zdržoval. Tato nová skutečnost tedy rozhodnutí žalovaného ničeho nezmění. Dále žalovaný posoudil aplikaci zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu. Ani v tomto případě se v situaci žalobce nezměnilo nic, co by vedlo žalovaného ke změně jeho závěru z rozhodnutí o zajištění. Pokud jde konkrétně o možnost zdržování se v pobytovém středisku, žalovaný konstatuje, že pobytová střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů o mezinárodní ochranu mimo středisko. Žalovaný k tomuto vytyčil na str. 2-3 napadeného rozhodnutí skutečnosti, pro které dospěl k závěru, že § 47 zákona o azylu aplikovat nelze (jednalo se mimo jiné o dlouhodobý neoprávněný pobyt na území České republiky, nelegální práci, nerespektování rozhodnutí o vyhoštění...). Žalovaný uzavřel, že žalobce neuvedl naprosto žádné argumenty, které by představovaly alespoň nějakou věrohodnou a objektivní indicii pro závěr, že by žalobce zvláštní opatření skutečně dodržoval. Žalovaný nezjistil ani žádné

skutečnosti, které by svědčily o tom, že by žalobce byl zranitelnou osobou. Vzhledem k výše uvedenému je tak žalobce nadále zajištěn, a to do dne 18. 11 2025, jak bylo stanoveno původním rozhodnutím o zajištění.

III. Žaloba

9. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný dostatečně neposoudil možnost uložení zvláštního opatření a účelově si vytváří další podmínky pro trvání zajištění. Žalobce si nedokáže představit, jakou indicii by měl žalovanému předložit, když nepostačuje zajištění ubytování a ani prohlášení bratra, že se o žalobce postará. Trvání zajištění je postaveno pouze na minulosti žalobce. Poukázal na ustanovení § 47 odst. 2 zákona o azylu s tím, že uložení zvláštních opatření má přednost před zajištěním. Zopakoval, že má zajištěno bydlení a rovněž zde má bratra, který by se o něj postaral. Pokud by žalovaný považoval za vhodnější variantu bydlení žalobce v pobytovém středisku, nemá s tím žalobce problém. Žalobce nemá v úmyslu zneužívat volný režim v tomto pobytovém zařízení. Bydlení v pobytovém středisku tak skýtá i záruku, že mu bude doručována pošta.
10. Žalovaný se nemožností uložit zvláštní opatření nezabýval řádně, úvaha žalovaného byla vždy velmi stručná a nepřezkoumatelná. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí snaží odůvodnit zajištění žalobce s ohledem na jeho nelegální činnost a nelegální pobyt na území České republiky. Žalobce už opakovaně sděloval, že svého nelegálního pobytu lituje. Poukázal na mimořádnost institutu zajištění cizince a připomíná, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Má za to, že je na místě aplikace mírnějších opatření. Pokud by bylo využito zvláštních opatření, jistě by je dodržoval.
11. Žalobce z výše uvedených důvodů navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a žalobce přiznal odkladný účinek.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. K tomu odkázal na napadené rozhodnutí a spisový materiál. Následně odkázal taktéž na již pravomocné rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 5. 8. 2025 a uvedl, že proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal žádný opravný prostředek.
13. K žádosti žalobce o jeho propuštění konstatoval, že žalobcem uvedené důvody nelze podřadit důvodům, které by umožňovaly jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění jeho volného pohybu na území České republiky, respektive že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by žalovaného vedly ke změně jeho původního rozhodnutí o zajištění. Žalobce se měl bránit již proti původnímu rozhodnutí o zajištění ze dne 5. 8. 2025.
14. Potvrzení o ubytování bez uvedení dalších okolností nelze samo o sobě, s ohledem na pobytovou historii žalobce a nerespektování právních předpisů, shledat jako záruku toho, že by se jmenovaný na dané adrese zdržoval a poskytoval správnímu orgánu součinnost. Stran možnosti ubytování v soukromí žalovaný obecně konstatuje, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je především Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

zabezpečit dostupnost žadatele pro případ, že by v řízení o mezinárodní ochraně neuspěl a rozhodnutí o vyhoštění se stalo vykonatelným, přičemž při zvažování zvláštních opatření je namíste přihlídnout k pobytové historii žadatele. Nová skutečnost spočívající v možnosti ubytování v soukromí na tomto nic zásadně nemění, a i judikatura potvrzuje, že možnost ubytování nepředstavuje bez dalšího důvod pro užití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021 č. j. 4 Azs 136/2021-50). Pokud pak jde o návrh žalobce, aby na něj bylo aplikováno zvláštní opatření dle § 47 zákon o azylu, tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku, žalovaný konstatoval, že avšak ani v tomto směru se v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru z rozhodnutí o jeho zajištění (proti kterému se dotýčný mohl, pokud se závěry správního orgánu nesouhlasil, bránit v rámci žalobního řízení, což však neučinil).

15. Z napadeného rozhodnutí a celého spisového materiálu, předchozího rozhodnutí o zajištění, je zřejmé, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce na základě všech relevantních informací vyplývajících ze správního spisu a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný má za to, že nelze aplikovat mírnější opatření, na který se žaloba odvolává, protože opět zde není předpoklad, že by dodržoval zvláštní opatření a existuje zde důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
17. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval do pěti dnů ode dne podání žaloby a krajský soud neshledal, že by to bylo pro rozhodnutí věci nezbytné.
18. Krajský soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námítky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). Tyto závěry lze vztáhnout na rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
19. Žaloba je důvodná.
20. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

21. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu, „*ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.*“
22. V nyní posuzované věci žalobce požádal o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce tvrdil, že jím předložené podklady a tvrzení dostatečně prokazovaly, že splňuje podmínky pro propuštění ze zajištění či alespoň uložení zvláštního opatření. Žalovaný jeho žádosti nevyhověl.
23. Krajský soud se zabýval napadeným rozhodnutím a dospěl k závěru, že došlo k několika pochybením, na jejichž základě napadené rozhodnutí neobstojí.
24. V první řadě je třeba upozornit na to, že ve správním spisu se žádost žalobce o propuštění ze zajištění nenachází. Krajský soud podrobně prostudoval obsah správního spisu i dokumenty „Seznam spisového materiálu“ (správní spis týkající se žalobce byl předložen soudu již ve věci týkající se rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu sp. zn. 20 Az 37/2025), a zjistil, že žádost o propuštění není ve spisu založena, ani není uvedena v seznamu spisového materiálu. Krajský soud proto vyzval žalovaného přípisem ze dne 30. 10. 2025, aby předložil úplný správní spis. Žalovaný krajskému soudu dne 31. 10. 2025 sdělil, že úplný spis je založen ve spisu sp. zn. 20 Az 37/2025, žádné další podklady soudu nezaslal. Krajský soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2008, č. j. 1 Afs 7/2008-91, ve kterém Nejvyšší správní soud ve vztahu k chybějícím podkladům ve spisu uvedl: „*spisy jsou přitom v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu esenciálním důkazním prostředkem, z něhož krajský soud vychází, neboť při své činnosti také zjišťuje, zda obsah správního spisu je dostatečnou oporou pro žalobou napadené rozhodnutí. Předložení správních spisů nelze v tomto kontextu vnímat jinak, než že budou předloženy úplné a kompletní spisy: už z toho důvodu, že krajský soud má dle § 76 odst. 1 a 2 s. ř. s. možnost rozhodnout ve věci bez nařízení jednání (v těchto situacích pak zjišťuje skutkový stav pouze z těchto spisů). Předložení správních spisů je (spolu s vyjádřením k žalobě) základní obranou žalovaného proti podané žalobě*“. Žalovaný předložil krajskému soudu neúplný správní spis. Krajský soud tak neměl možnost ověřit, co bylo obsahem žádosti o propuštění ze zajištění, což je v této věci významné. Žalobce v žalobě totiž uvedl, že při žádosti o propuštění ze zajištění zaslal žalovanému dokumenty ohledně zajištění ubytování a taktéž prohlášení jeho bratra, že se o žalobce postará. Ve správním spise se však žádný doklad o ubytování ani prohlášení žalobcova bratra nenachází. Žalovaný ovšem na str. 2 napadeného rozhodnutí o dokladu o ubytování hovoří, konkrétně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „*co se týče dotýčným doloženého dokladu o ubytování*“. Následně žalovaný hodnotil, proč tento doklad o ubytování neměl vliv na uložení zvláštního opatření. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný nereagoval toliko na tvrzení žalobce o možnosti ubytování uvedené v žádosti o propuštění, ale vycházel z blíže nespecifikovaného dokladu o ubytování, který se však ve Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

správním spisu nenachází. S ohledem na absenci podkladů ve správním spisu nemohl krajský soud zhodnotit obsah žádosti o propuštění ze zajištění, dále není krajskému soudu jasné, o jakém dokladu o ubytování žalovaný hovoří, jelikož jej žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nekonkretizoval. Krajský soud v této souvislosti shledal, že se nejedná pouze o administrativní pochybení žalovaného při vedení správního spisu, jelikož podle spisového přehledu založeného ve správním spisu žalobce jak žádost o propuštění, tak doklad o ubytování, o kterém žalovaný hovořil v napadeném rozhodnutí, obsahem spisu nebyli. Žalovaný žádné podklady týkající se propuštění ze zajištění nezaslal ani na výzvu soudu, závěry žalovaného tak neměly oporu ve správním spisu.

25. Současně krajský soud shledal napadené rozhodnutí vnitřně rozporným. Žalovaný v třetím odstavci na straně 2 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce v žádosti o propuštění ze zajištění „*nevedl žádné nové skutečnosti, které by správní orgán vedly ke změně jeho původního rozhodnutí o zajištění, a proto správní orgán na toto své původní rozhodnutí o zajištění č. j. OAM-862/BA-BA07-BA06-Z-2025 ze dne 5. 5. 2025, které nabylo právní moci dne 5. 8. 2025, plně odkazuje*“. V rozhodnutí o zajištění však žalovaný vycházel z toho, že žalobce nebyl nikde hlášen k pobytu, byl ubytován v ubytovně v areálu společnosti Maba Prefa. V napadeném rozhodnutí však sám žalovaný vycházel z toho (první odstavec na straně 1 napadeného rozhodnutí), že v žádosti o propuštění ze zajištění žalobce sdělil, že má zajištěno ubytování na konkrétní adrese u svého bratra. Za této situace se měl žalovaný novou skutečností podrobně zabývat, i s ohledem na to, že samotná informace o tom, že má žalobce v České republice rodinného příslušníka, nebyla novým tvrzením. To, že na území České republiky pobývá žalobcův bratr, uvedl žalobce již v protokolu o podání vysvětlení dne 13. 7. 2025. Skutkové okolnosti od rozhodnutí o zajištění žalobce se v posuzované věci změnilly a žalovaný měl povinnost o nich podrobně uvážít.
26. Dle krajského soudu žalovaný pochybil tím, že podklady nejsou součástí správního spisu, a současně tím, že je napadené rozhodnutí vnitřně rozporné, žalovaný dostatečně neposoudil možnost uložení zvláštního opatření, jeho úvahy jsou šablonovité, nereagují na tvrzení žalobce. Krajský soud shrnuje, že žalovaný nejenže rezignoval na jakékoliv přezkoumatelné hodnocení žalobcových tvrzení a omezil se pouze na obecné argumenty, nýbrž především jednal v rozporu s § 46a odst. 8 zákona o azylu a nepředložil soudu úplný správní spis. Skutkový stav, který žalovaný hodnotil v napadeném rozhodnutí tak nemá v předloženém správním spise oporu.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Jelikož skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve správním spise oporu a současně je nepřezkoumatelné, krajský soud z tohoto důvodu zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
28. Krajský soud se dále zabýval tím, zda je třeba věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) nebo toliko zrušit. Judikatura správních soudů se v otázce, zda v případě nezákonnosti rozhodnutí o zajištění soud toto rozhodnutí pouze zruší nebo zruší a vrátí k dalšímu řízení, liší. První linie judikatury vychází ze skutečnosti, že soudní řád správní neumožňuje soudu rozhodnutí správního orgánu pouze zrušit a nevrátit (srov. § 78 odst. 4 s. ř. s.; viz např. rozsudky NSS ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-50, ze dne 27. 2. 2014, č. j. 6 Azs 19/2013-47, či výše citované rozsudky č. j. 4 Azs 228/2014-34, č. j. 10 Azs 41/2020-

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

43, a č. j. 5 Azs 107/2017-28). S opačným postupem, kdy bylo rozhodnutí o zajištění pouze zrušeno a věc nebyla žalovanému vrácena, se lze setkat např. v rozsudcích ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 419/2019-49, ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 93/2018-68, nebo ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60. Krajský soud posuzoval nikoli rozhodnutí vydané z moci úřední, ale jednalo se o rozhodnutí o žádosti žalobce – jakkoli bylo úzce navázáno na vlastní rozhodnutí o zajištění. Pokud by krajský soud napadené rozhodnutí o žádosti toliko zrušil, nebylo by jakkoli rozhodnuto o žádosti žalobce o propuštění. S ohledem na stále existující žádost proto musí žalovaný po vrácení věci soudem řízení o žádosti řádně ukončit.

29. Žalovaný tak musí bezprostředně po vrácení věci postupovat podle § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu. Toto ustanovení sice situaci, kdy bylo zrušeno rozhodnutí o propuštění ze zajištění, výslovně neuvádí. Ale s ohledem na podobnost a stejná východiska žádosti o propuštění dle zákona o azylu a zákona o pobytu cizinců lze analogicky vycházet z § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle něj zajištění musí být bez zbytečného odkladu ukončeno rozhodne-li soud ve správním soudnictví o zrušení rozhodnutí o zajištění cizince, o zrušení rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo o zrušení rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení; povinnost propustit cizince vzniká vyhlášením zrušujícího rozsudku. Krajský soud má za to, že v posuzované věci je tedy na základě analogie se zákonem o pobytu cizinců třeba dospět ke stejnému závěru a cizinec musí být ze zajištění propuštěn vyhlášením zrušujícího rozsudku [§ 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu ve spojení s § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
30. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud samostatně nerozhodoval, neboť po učinění nezbytných procesních úkonů rozhodl ve věci samé.
31. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení však nepožadoval a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Ostrava 6. listopadu 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně